

Petri Tamminen

Aa ja Öö

Mannerheimintien Hesburgerissa tapasi toisensa kaksi nuorta aikuista, Aa ja Öö.

Aa oli tulossa Fressistä. Hän tuoksui hajuvesimessuilta.

Öö ei ollut tulossa mistään eikä minnekään menossa. Hänen takanaan seisoivat toinen yhtä toimeettoman oloinen hahmo ja tämän takana vielä kolmas.

– Sinä, huudahti Aa. – Sinähän se oot. Oothan se sinä!

– Joo vastasi Öö jo ensimmäisen sinän kohdalla.

Ja siinä he sitten katselivat toisiaan, entiset koulukaverit, iloisina tästä odottamattomasta jälleennäkemisestä. Tai olisivat katselleet, elleivät Öön kaverit olisi tökkineet Öötä selkään niin tiuhaan, että Öön oli pakko kääntyä ja kysyä:

– Mitä nyt?

Jolloin kaverit häkeltyivät. Ja tuijottivat kenkiään. Ikään kuin he miettivät jotakin. Mutta eivät he miettineet, he vain yrittivät olla tuijottamatta tätä heidän edessään jonossa seisovaa ihmeellistä olentoa, joka oli heille ruudulta tuttu ja joka jostakin käsittämättömästä syystä puhui heidän kaverilleen ja käytännössä siis melkein heillekin.

Aa sen sijaan ei häkeltynyt. Hän näytti ihmiseltä, joka ei lainkaan häkelly.

– Törkeän kiva nähdä, hän sanoi.

– Joo, sanoi Öö ja nyökkäsi Aalle, nimittäin sen merkiksi, että kassa oli nyt vapautunut.

Jolloin tapahtui samanaikaisesti kaksi asiaa:

1. Aa kääntyi kassalle ja tilasi salaatin ja juoman (Villivadelma-Bonaqua).
2. Öön kaverit supattivat kiireesti Öön korvaan:

–Tol on jotain kolkyttuhat seuraajaa.

–Tajuuksä kolkyt.

Öö kyllä tajusi ja oli tajunnut kaiken aikaa. Mutta entisen koulukaverin tuttu olemus oli pyyhkäissyt hänen mielestään kaiken tuollaisen pintakuohon. Vasta tämä kavereiden reaktio, säikähdystä suuresti muistuttava, sai hänet nyt ajattelemaan asiaa. Niin että kun Aa oli saanut salaattinsa ja kääntyi jälleen Öön puoleen, Öökin tajusi millainen suuruus hänen edessään seisoivat. Niin että hän alkoi katsella tätä entistä luokkakaveriaan kuin entistä rehtoriaan.

Mutta Aa ei huomannut mitään vaan sanoi vain:

– Tulkaa hei mun pöytään!

– Nii-i, sanoi Öö.

– Turvakengät! Aa huudahti. Hän innostui näköjään ihan kaikesta. – Cool! Ootsä raksalla nykyään?

– Joo, sanoi Öö ja tuijotti kenkiään kuin mieltien, mitkä nuo kummalliset kapistukset hänen jalassaan olivat. – Tai siis eikäku en.

– No oot tai et ni tulkaa tonne, Aa nauroi ja osoitti suunnan otsallaan.

Mutta kun Öö ja hänen kaverinsa olivat tehneet tilauksena ja saaneet hampurilaisensa, he eivät menneet Aan pöytään. Vaan salin vastakkaiselle laidalle. Niin kauas Aasta kuin mahdollista. Niin kauas, että vasta sieltä he uskalsivat häntä katsella.

Aa istui pöydässään yksin, vain hivenen hämmentyneen näköisenä, ja hörppi vadelmavissyään. Sitten hän tarttui puhelimeensa ja otti itsestään ja salaatistaan kuvan ja kuvaa varten ilmeen, joka sanoi: Tämä on parasta mitä minulle on pitkään aikaan tapahtunut.

Ja sitten hän vain söi ja syötyään nousi ja lähti ja moikkasi mennessään entiselle koulukaverilleen. Mutta ei ääneen eikä edes kädellään vaan puolen sentin korkuisella pään nytkäytyksellä. Johon Öö vastasi aivan samanlaisella päänliikkeellä mutta vielä hivenen pienemmällä.

Öö rentoutui vasta, kun Aa näkyi suurten ikkunalasien takana kadulla kulkemassa.

Ja kun Aa sitten katosi kokonaan, Öö jäi tuijottamaan katua haikeana.

Öön kaverit sen sijaan löivät ylävitosen:

– No huh huh!

– No hei!

– Se oli se!

– Eipä!

– Ja se tuntee sut!

– Niinpä, Öö sanoi, huomiosta hyvillään.

Novelliantologiassa *Ihmisiä ajan sylissä. Uusi novelli kohtaa vanhan* (toim. Irene Bonsdorff ja Sari Hyytiäinen, Laatusana Oy, 2022)